

плацкарт

Лі Холодна

він каже
– не ламай мені шию
залиш грудю кісток
тільки усміхайся мені мило
я ж бо не доміно

мені стає майже сумно
майже жалісно
я торкаюсь його довгим поглядом
і гучно сміюсь
я ж не така
і не ламаю шиї
правда?

він каже
– не дивись так на мене
ніби я несучу маячню
ніби я – щось втрачене
випалене і давно забуте

і я думаю
чи варто відповідати
чи в нього і без мене складається діалог
він зі мною закриває гештальти
про які завжди розповідає тільки коли вип'є вина
(півтора літру, звісно, не менше)
і розповідає так, ніби вони давно закриті зачинені закорковані в пляшці
але по факту-бо вони лише ув'язнені
в глибині його так званої ду?ші

я зрештою відказую
не намагаючись вдати що я серйозна
– тобі би молитися
бо вже помилився
коли сказав найперше і найніжніше
"привіт"
жоден святий отець тобі не пробачить

таких помилок
адже дивитися на мене – вже смертний гріх
але можу порекомендувати одного святого отця
він жив в циркунах
з ним моя родичка
(дружина діда, не бабця, все важко)
радилася чи їхати з харкова
коли над головами літали ракети
і все було нібито очевидно
але я не впевнена чи він досі живий
циркуни-бо давно деокупували
а серце твоє
певно десь ближче до липців
і залишалось.

я знаю, що тиждень – це максимум
дай боже або не приведи господь
що залишився аби з нього вичавити
це мерзенне слово
люблю?

він знає, що припускатися таких помилок – летально
що якщо сказати правду
мене по факту не стане
залишаться лише п'ятки
в його пам'яті
з моменту коли я тікала.